

Universitatea Politehnica Timișoara
Facultatea de Automatică și Calculatoare
Automatică și Informatică Aplicată

Autentificare bazată pe recunoaștere facială

Proiect de diplomă

Coordonatori:

Șl.dr.ing. Adriana ALBU
As.univ. Cristian ZIMBRU

Candidat:

Paul NOVAC

Timișoara,
2018

Conținut

Capitolul 1. Introducere	6
1.1. Context	6
1.2. Tema proiectului	7
Capitolul 2. Fundamentare teoretică.....	8
2.1. Rețele Neuronale	8
Capitolul 3. Sisteme și tehnologii folosite.....	19
3.1 Python.....	19
3.1.1 Dezvoltare.....	20
3.1.2. <i>Python Dlib</i>	21
3.1.3. <i>Speech to Text</i>	24
3.2. <i>SQLite Data Base</i>	24
Capitolul 4. Prezentarea Aplicației.....	26
4.1. Scopul aplicației.....	26
4.2. Prezentarea modulelor	27
4.2.1. Captură de imagini (<i>ImageCapture</i>).....	27
4.2.2. <i>DataBase</i>	27
4.2.3. <i>FaceRecognition & Neural Network Training</i>	27
4.2.5. <i>Speech2Text</i>	28
4.2.6. <i>Text2Speech</i>	28
4.3. Implementarea modulelor	28
4.3.1. Implementarea generală:	29
4.3.2. Implementare în detaliu:	30
4.4. Aplicații existente	38
4.5. Probleme întâmpinate	40
Capitolul 5. Utilizarea sistemului	41
5.1. Ghid de instalare	41
5.2. Limitările sistemului.....	41
Capitolul 6. Direcții de continuare a dezvoltării	42
Capitolul 7. Concluzii	45
Capitolul 8. Bibliografie.....	46

Figura 1.1. Model poză pentru rețeaua neuronală.....	6
Figura 2.1. Straturile de baza ale unei rețele neuronale.....	8
Figura 2.2. Mostra de imagine care conține o față.....	11
Figura 2.3. Detectarea feței din imagine	12
Figura 2.4. Analiza caracteristicilor faciale din imagine	12
Figura 2.5. Compararea feței detectate, cu cea din baza de date	12
Figura 2.6. Predicția pentru imaginea curentă	13
Figura 2.7. Transformarea imaginii color în alb-negru	14
Figura 2.8. Analiza caracteristicilor faciale	14
Figura 2.9. Fluxul de la lumină la întuneric, pentru întreaga imagine.....	15
Figura 2.10. Identificarea celor 68 de repere faciale	16
Figura 2.11. Detectarea feței, identificarea reperelor faciale, extragerea reperelor și forfecarea imaginii	17
Figura 3.1. Schemă de funcționare a pachetului <i>dlib</i>	21
Figura 3.2. Reprezentarea caracteristicilor faciale	23
Figura 3.3. Indicii celor 68 de repere faciale	24
Figura 3.4. Structura bazei de date.....	25
Figura 4.1. Schițarea posibilității de utilizare a aplicației.....	26
Figura 4.2. Arhitectura sistemului.....	29
Figura 4.3. Interfața grafică a aplicației.....	30
Figura 4.4. Design-ul implementării butonului de pornire a aplicației.....	31
Figura 4.5. Predicția rețelei neuronale.....	32
Figura 4.6. Interfața grafică, pentru accesul permis.	32
Figura 4.7. Etichetare specifică persoanelor care nu fac parte din baza de date.	33
Figura 4.8. Interfața grafică de adăugare nume utilizator.....	34
Figura 4.9. Design-ul implementării butonului de inserare a unui nou utilizator.....	35
Figura 4.10. Structura de foldere a bazei de date.....	35
Figura 4.11. Design-ul pentru ștergerea unui utilizator.....	36
Figura 4.12. Interfața grafică pentru introducerea parolei de administrator.....	37
Figura 4.13. Design-ul implementării pentru reantrenarea rețelei neuronale.....	37
Figura 4.14. Detecția utilizând aplicația <i>Kairos</i>	38
Figura 4.15. Logo-ul aplicației AiCure.	39
Figura 4.16. Interfața aplicației Walmart.....	39

Capitolul 1. Introducere

1.1. Context

Recunoașterea facială reprezintă în prezent o zonă foarte cercetată în știința calculatoarelor. Securitatea prin utilizarea soluțiilor de recunoaștere facială este valul viitorului. Utilizatorii pot accesa conturi, pot primi acces în diferite instituții și toate acestea cu un singur *selfie*. În prezent recunoașterea facială este o zonă foarte cercetată și de interes. Diferențele de abordare ale acestui domeniu sunt reprezentate de tehnicile utilizate sau rata de precizie [1].

Autentificarea prin recunoaștere facială funcționează în felul următor, un simplu *selfie*, realizat cu o cameră de fotografiat (fie că este vorba de o cameră de telefon sau o cameră web), creează un șablon biometric, foarte precis și securizat, al feței unui utilizator folosind algoritmi sofisticăți de învățare automată [2].

Viteza se obține evitând îndelungatul proces de creare unui cont, pentru acest lucru utilizatorul va opta pentru o serie de fotografii făcute pe loc, cu o cameră web pentru a face parte din baza de date, așa cum se poate observa în *figura 1.1* [3].

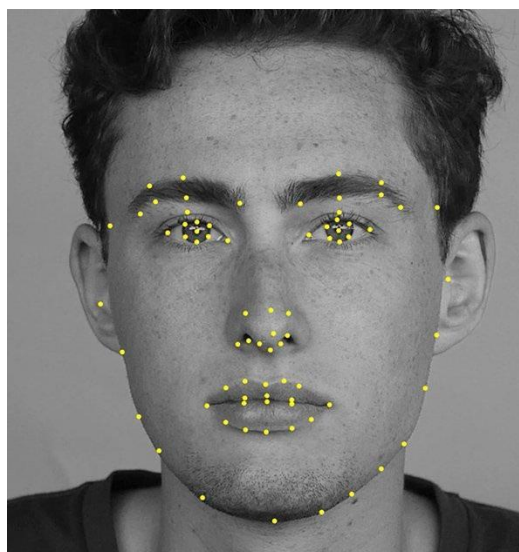

Figura 1.1. Model poză pentru rețeaua neuronală.

Baza de date este folosită de o rețea neuronală bine antrenată, pentru ca recunoașterea facială să aibă loc în cel mai rapid și eficient mod cu putință. Confirmarea persoanei în cauză cu una existentă în baza de date, îi va permite accesul persoanei respective într-o companie, confirmarea se face printr-un mesaj audio.

1.2. Tema proiectului

Limbajul de programare pentru aplicația curentă este Python, fiind o aplicație *desktop* pentru sistemul de operare Windows, aceasta folosește fețele utilizatorilor pentru popularea bazei de date SQLite.

Popularea bazei de date are loc la fiecare nouă introducere în sistem a unui utilizator, cu ajutorul unei camere web pozele sunt făcute pe loc, din diferite unghiuri, iar mai apoi vor fi folosite de rețeaua neuronală, în prima fază pentru antrenare, iar mai apoi pentru a acorda accesul în clădire.

Acordarea accesului se face prin confirmarea persoanei detectate cu ajutorul unei camere web, cu una din pozele deja existente în baza de date, în cazul în care persoana în cauză nu există în baza de date, o persoană autorizată va trebui să o adauge în sistem. Dacă persoana în cauză face parte din baza de date, i se va permite accesul în locația în care aplicația activează. Întreg sistemul funcționează și pe bază de comenzi vocale, sistem care la rândul lui va putea informa utilizatorul cu un mesaj audio corespunzător situației curente (exemplu: *The access is grant.*). Datorită acestei interacțiuni biunivoce, sistemul este foarte ușor de gestionat și de întreținut.

Întreaga aplicație va rula pe un singur sistem de calcul, pe care se va regăsi baza de date cu persoanele care au drept de acces și fișierul responsabil cu datele antrenate pentru rețeaua neuronală.

Capitolul 2. Fundamentare teoretică

2.1. Rețele Neuronale

Rețelele neuronale reprezintă acea ramură a științei inteligenței artificiale și constituie totodată, un instrument de cercetare pentru neuroinformatică. Rețelele neuronale artificiale se caracterizează ca fiind elemente simple de procesare, fiind puternic interconectate și paralel operaționale, având ca rol interacțiunea cu mediul înconjurător într-o manieră asemănătoare creierelor biologice, prezentând o capacitate avansată de învățare [4].

Rețelele neuronale sunt compuse din neuroni artificiali, fiind parte a inteligenței artificiale, având conceptual originea ca și neuroni artificiali, în biologie. Rețelele neuronale pot fi definite ca fiind rețele de elemente simple, dar puternic interconectate prin intermediul unor legături, care poartă denumirea de interconexiuni, prin care se propagă informație numerică. Rețelele neuronale sunt compuse din cel puțin trei straturi, la fel cum se poate observa și în *figura 2.1*.

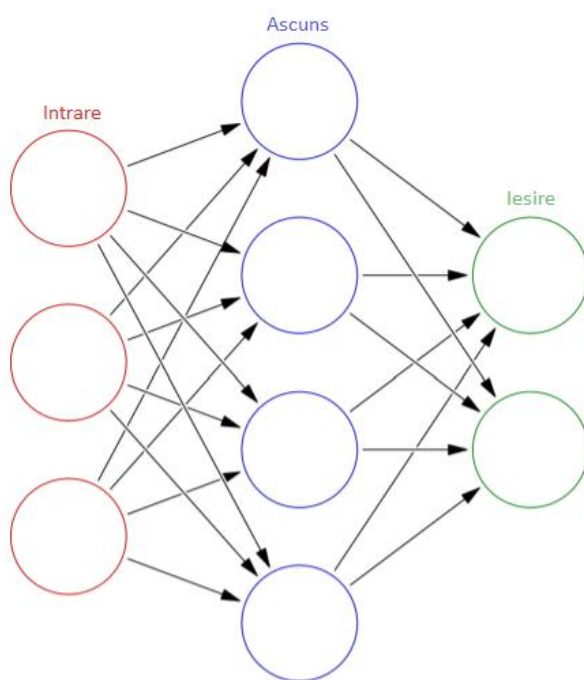

Figura 2.1. Straturile de baza ale unei rețele neuronale.
Sursă: Comparison of Face Recognition Neural Networks

Principală trăsătură a acestor rețele este capacitatea de învățare pe baza unor exemple, utilizând experiența precedentă în scopul îmbunătățirii rezultatelor.

Deși asemănarea cu creierul uman, atunci când vine vorba de funcționare este destul de mare, rețelele neuronale se diferențiază ca și structură față de creierul uman. Rețeaua neuronală este mult simplificată în comparație cu corespondentul său uman, însă la fel ca și creierul uman, se compune din unități puternice cu capacitate de calcul, cu toate acestea sunt mult inferioare neuronului.

Rețelele neuronale artificiale sunt caracterizate pe baza a 3 elemente:

- Modelul utilizat pentru procesarea individuală
- Arhitectura
- Învățare automată

Există mai multe moduri de a clasifica modelele neuronului elementar, acestea implicând domeniul definițiilor pentru semnalele folosite, natura datelor utilizate, tipul funcției apelate și prezența memoriei.

La nivel macro se pot identifica două clase de arhitecturi:

- Cele care propagă informația doar dinspre intrare spre ieșire
- Rețele cu reacție

Rețelele neuronale au deasemenea câteva dezavantaje, aceste dezavantaje sunt reprezentate de lipsa teoriei care este responsabilă pentru precizarea tipului rețelei și a numărului de neuroni elementari, precum și modalitățile de interconectare.

Există mai multe deosebiri între rețelele neuronale și sistemele electronice de prelucrare a informațiilor, însă principala diferență este reprezentată de capacitatea de învățare, care se desfășoară în urma interacțiunii cu mediul înconjurător și îmbunătățirea continuă a performanțelor [5].

Reprezentarea corectă a informațiilor, cu scopul de a permite interpretarea, predicția și răspunsul sistemului la stimuli externi, pot permite rețelei neuronale să dezvolte un model propriu al procesului în cauză, astfel acest model, în cele din urmă va putea răspunde unor stimuli care nu au fost utilizați în procesul anterior de învățare a rețelei. Informațiile folosite

în cadrul procesului de învățare, pot fi: informații care se cunosc dinainte sau perechi de intrare-ieșire (cu rol în stabilirea relației de tip cauză-efect), modul de reprezentare internă, urmând un set de reguli foarte bine documentate.

Conceptele rețelelor neuronale ne permit să extragem o gamă largă de caracteristici din imagini. Extragerea caracteristicilor pentru recunoașterea facială se folosește de această idee.

Învățarea profundă, este zona incipientă a informaticii care revoluționează inteligența artificială, permițându-ne să construim mașini și sisteme ale viitorului. Deși învățarea profundă ușurează viața, înțelegerea modului în care funcționează poate fi dificilă.

Învățarea automată este o zonă a Inteligenței Artificiale (AI) care le permite calculatoarelor să *învețe*. În mod tradițional, întotdeauna am folosit computerele pentru a face lucruri, oferind un set strict de instrucțiuni (de exemplu, aplicații *desktop*). Învățarea automată utilizează o abordare foarte diferită, în loc să oferim computerului un set de instrucțiuni despre cum să facem ceva, îi oferim instrucțiuni despre cum să înveți să faci acel lucru.

Oferindu-i date și programând pentru a folosi diferite modele matematice și statistice care să convingă datele și să învețe să ia decizii bazate pe acestea. Aceasta abordare nu face altceva decât să învețe algoritmul să urmărească diferențele de aspect dacă vorbim de imagini. Acest lucru se poate face folosind o serie de algoritmi diferiți [6].

În acest fel, computerul *învață* singur, în loc să fie programat în mod specific să facă o anumită sarcină. Procesul de predare calculatorului (adică oferirea datelor de învățare) poartă denumirea de antrenament.

Învățarea profundă, așa cum sugerează și numele, reprezintă un subdomeniu al învățării mașinilor. Învățarea în profunzime implică, în cea mai mare parte, utilizarea unor rețele neuronale profunde (algoritmi sau modele computaționale) pentru a aborda problemele de învățare automată.

Uneori folosirea algoritmilor de luare a deciziilor și/sau a altor algoritmi de învățare automată poate fi, de asemenea, numită învățare profundă dar, în cea mai mare parte, învățarea profundă implică utilizarea rețelelor neuronale [7].

Recunoașterea facială presupune bineînțeles rezolvarea câtorva probleme:

În prim pas, avem nevoie de cel puțin o imagine în care să găsim, cel puțin o față, în cazul în care imaginea conține mai multe fețe, acestea trebuiesc detectate. În pasul doi, algoritmul trebuie să se concentreze pe fiecare față și să poată înțelege că și atunci când o față este într-o direcție ciudată sau într-o iluminare proastă, ea este încă aceeași persoană.

În al treilea rând, trebuie să existe o disponibilitate de a alege trăsăturile faciale unice, care pot fi folosi pentru a face distincția între oameni, cum ar fi: cât de mari sunt ochii, cât de alungită este fața, etc. În cele din urmă, se compară caracteristicile unice ale acelei fețe cu toți oamenii pe care deja îi cunoaște, pentru a determina numele persoanei. Ca om, creierul este legat să facă toate acestea automat și instantaneu. De fapt, oamenii sunt prea buni la recunoașterea fețelor și ajung să vadă fețe în obiectele obișnuite. Computerele nu sunt capabile de acest gen de generalizare la nivel înalt (cel puțin nu încă), așa că trebuie să le învățăm cum să facă fiecare pas în acest proces separat [8].

Trebuie să construim o conductă în care să rezolvăm separat fiecare pas de recunoaștere a feței și să trecem rezultatul etapei curente la pasul următor. Cu alte cuvinte, vom alătura împreună mai mulți algoritmi de învățare automată:

Pașii pentru recunoașterea facială sunt descriși în cele ce urmează:

1. Avem nevoie de o imagine care să conțină cel puțin o față, la fel ca și în *figura 2.2*.

Figura 2.2. Mostra de imagine care conține o față [8].

2. Cat timp avem cel puțin o față în imagine, această față va trebui detectată, detecția feței este încadrată cu galben în *figura 2.3*.

Figura 2.3. Detectarea feței din imagine [8].

3. După ce detecția a avut loc, se vor analiza caracteristicile faciale, ale subiectului în cauză, caracteristicile pot fi observate în *figura 2.4*.

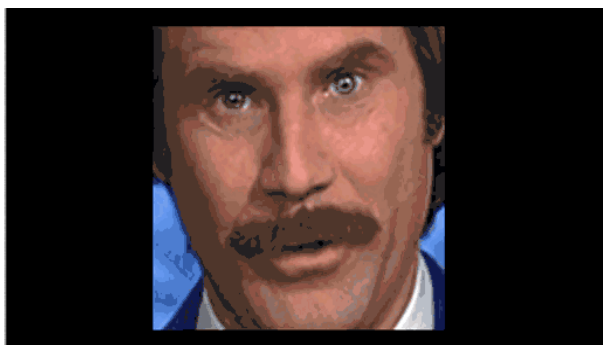

Figura 2.4. Analiza caracteristicilor faciale din imagine [8].

4. Se va compara fața găsită în imagine cu toate fețele care se găsesc în baza de date ca în *figura 2.5*.

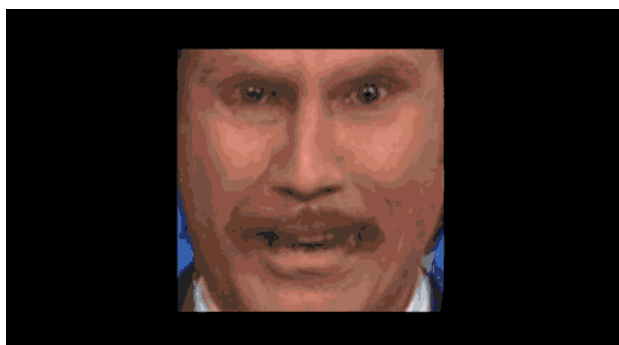

Figura 2.5. Compararea feței detectate, cu cea din baza de date [8].

5. După care se va face o predicție, predicție care va afișa numele persoanei detectate la fel ca în *figura 2.6*.

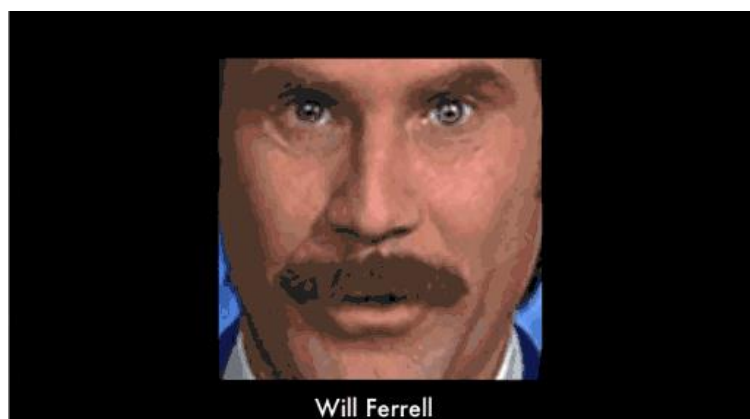

Figura 2.6. Predicția pentru imaginea curentă [8].

În cele ce urmează, abordarea problemei se va face pas cu pas, algoritmul de învățare automată se va prezenta în linii mari.

Pasul 1 – Găsirea tuturor fețelor

Primul pas constă în detectarea feței. Evident, trebuie să găsim fețele într-o fotografie înainte de a începe analiza caracteristicilor faciale.

Detectarea feței a fost integrată la începutul anilor 2000, când Paul Viola și Michael Jones au inventat o modalitate de a detecta fețe, metodă care era destul de rapidă pentru a rula pe camere ieftine. Cu toate acestea, există soluții mult mai fiabile acum. Vom folosi o metodă inventată în 2005 numită Histogramă de gradienti orientați. [8]

Pentru a găsi fețe într-o imagine, vom începe prin a transforma imaginea noastră într-o imagine alb-negru precum în *figura 2.7*, deoarece nu avem nevoie de date despre culoare pentru a găsi fețe:

Figura 2.7. Transformarea imaginii color în alb-negru [8].

După care ne vom uita la fiecare pixel din imaginea noastră unul câte unul. Pentru fiecare pixel, dorim să privim pixelii care îl înconjoară, la fel ca în *figura 2.8*.

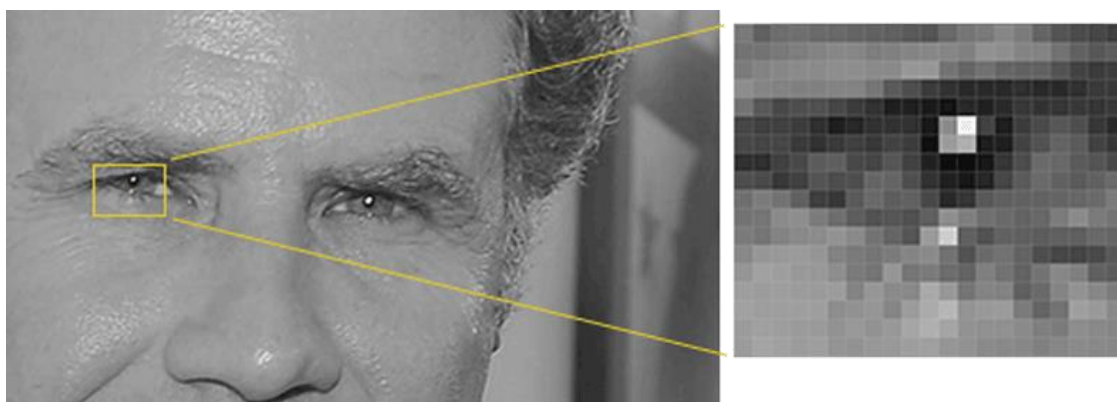

Figura 2.8. Analiza caracteristicilor faciale [8].

Scopul este acela de a ne da seama cât de întunecat este pixelul curent în comparație cu pixelii care îl înconjoară. Apoi vrem să desenăm o săgeată care să arate în ce direcție imaginea devine mai întunecată. Dacă acest proces este repetat pentru fiecare pixel din imagine, în cele din urma pixeli vor fi înlocuiți de o săgeată. Aceste săgeți sunt numite gradienti și arată fluxul de la lumină la întuneric pe întreaga imagine [8], precum în *figura 2.9*.

Figura 2.9. Fluxul de la lumină la întuneric, pentru întreaga imagine [8].

Pentru a găsi chipuri în această imagine *HOG*, tot ce trebuie făcut este să găsim acea parte a imaginii care arată cel mai asemănător cu un model *HOG* cunoscut care a fost extras dintr-o grămadă de alte fețe de antrenament. Folosind această tehnică, găsirea fețelor în fiecare imagine este mult mai simplă.

Pasul 2 - Poziționarea și proiectarea fețelor

După izolarea tuturor fețelor dintr-o imagine, există posibilitatea ca acele fețe să fie orientate în diferite direcții și vor arăta complet diferit pentru un computer. Pentru a ține cont de acest lucru, se va încerca denaturarea fiecărei imagini, astfel încât ochii și buzele să fie întotdeauna în locul eșantionului din imagine. Acest lucru va face mult mai ușoară compararea fețelor în etapele următoare.

Pentru a face acest lucru, se va folosi un algoritm numit estimarea caracteristicilor faciale (*face landmark estimation*). Există multe modalități de a face acest lucru, dar vom folosi abordarea inventată în 2014 de Vahid Kazemi și Josephine Sullivan.

Ideea de bază este aceea de a folosi 68 de puncte specifice (numite repere) care există pe fiecare față - partea superioară a bărbiei, marginea exterioară a fiecărui ochi, marginea interioară a fiecărei sprâncene etc. . Apoi se va pregăti algoritmul de învățare automată pentru a putea găsi aceste 68 de puncte specifice pe orice față [8], punctele fiind reprezentate în *figura 2.10*.

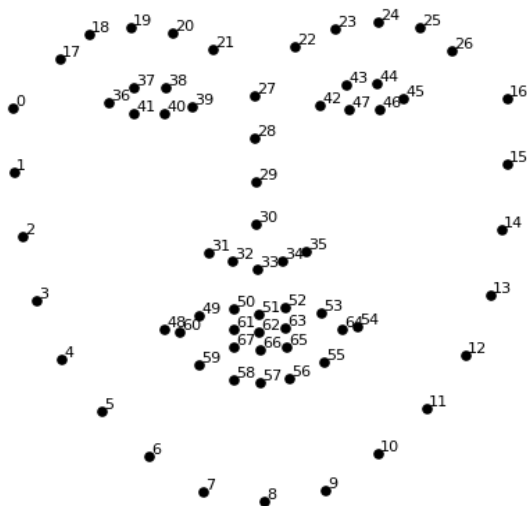

Figura 2.10. Identificarea celor 68 de repere faciale [8].

Acum știind unde se află ochii și gura, se va roti pur și simplu, se va scala și se va forfecă imaginea, astfel încât ochii și gura să fie centrate cât mai bine posibil, acest proces se poate observa în *figura 2.11*. Se va folosi doar transformări de bază ale imaginii, cum ar fi rotația și scalarea, care păstrează liniile paralele (numite transformări afine):

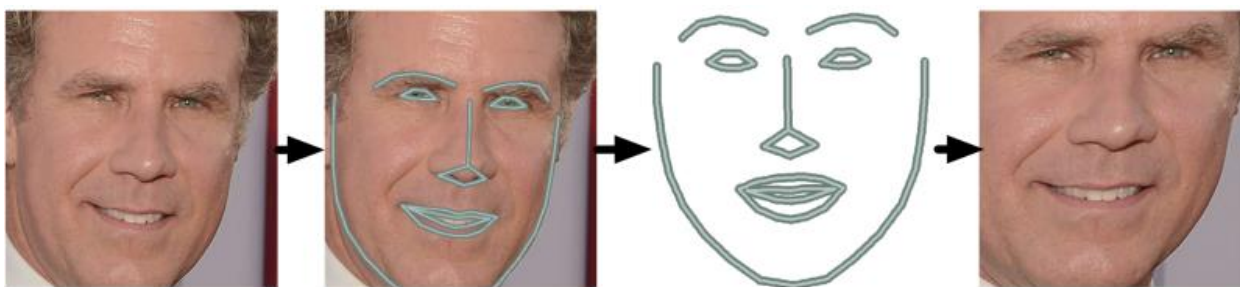

Figura 2.11. Detectarea feței, identificarea reperelor faciale, extragerea reperelor și forfecarea imaginii [8].

Indiferent de modul în care se rotește fața, algoritmul este capabili să centreze ochii și gura în aproximativ aceeași poziție ca și în imagine. Acest lucru va face următorul pas mult mai precis.

Pasul 3 – Codificarea feței

Cea mai simplă abordare a recunoașterii faciale este aceea de a compara direct fața necunoscută găsită în pasul 2 cu toate imaginile pe care le avem ale persoanelor care au fost deja etichetate. Când găsim o față marcată anterior, care arată foarte asemănătoare cu fața necunoscută, trebuie să fie aceeași persoană, însă acest proces este foarte greoi și încet.

Avem nevoie de o modalitate de a extrage câteva măsurători de bază de la fiecare față. Apoi am putea măsura fața necunoscută în același fel și am găsi fața cunoscută cu cele mai apropiate măsurători. De exemplu, am putea măsura dimensiunea fiecărei urechi, distanța dintre ochi, lungimea nasului etc.

Măsurătorile precum culoarea ochilor, nu au sens cu adevărat pentru un calculator care privește la pixelii individuali dintr-o imagine. Cercetătorii au descoperit că cea mai corectă abordare este aceea de a permite computerului să-și dea seama ce măsurători să colectează. Învățarea profundă face o treabă mai bună decât cea a oamenilor în a determina care părți ale feței sunt importante pentru măsurare [8].

Pasul 4 – Găsirea numelui persoanei codificate

Ultimul pas este, de fapt, cel mai simplu pas în întregul proces. Tot ce a rămas de făcut este găsirea persoanei din baza de date cu cele mai apropiate măsurători imaginii testului nostru. Acest lucru se obține folosind orice algoritm de bază de clasificare a învățării automate [8].

Capitolul 3. Sisteme și tehnologii folosite

3.1 Python

Python este un limbaj de programare, interpretor, orientat pe obiecte, cu semantică dinamică. Structurile de date construite la nivel înalt, combinate cu tastarea dinamică și legarea dinamică, îl fac foarte atractiv pentru dezvoltarea rapidă a aplicațiilor, precum și pentru utilizarea ca limbaj de *scripting* sau lipire pentru a conecta împreună componentele existente. Sintaxa simplă și ușor de învățat a *Python-ului* accentuează lizibilitatea și prin urmare, reduce costul întreținerii programelor. *Python* acceptă module și pachete, ceea ce încurajează modularitatea programelor și reutilizarea codului. Interpretul *Python* și biblioteca extensivă standard sunt disponibile atât în formă sursă cât și în formă binară [9].

Python este un limbaj de programare dinamic, a fost dezvoltat în 1989 de către un programator de origine olandeză Guido van Rossum. O multitudine de companii folosesc *Python* ca și limbaj de programare, câteva dintre acestea ar fi: *Google* sau *Yahoo!* Folosit pentru programarea aplicațiilor web. *Python* poate fi folosit și pentru crearea unor aplicații științifice sau de divertisment, aplicații care pot fi programate fie parțial fie în întregime în *Python* [10].

Datorită popularității și puterii foarte ridicate, limbajul de programare este foarte apreciat în rândul programatorilor specializați, fiind un instrument foarte apreciat în cadrul mediilor universitare. Accentul este pus pe curățenia și simplitatea codului, sintaxa le permite dezvoltatorilor să își exprime ideile într-o manieră mult mai clară și mai concisă spre deosebire de alte limbaje de programare.

Aplicația care face subiectul acestei lucrări a fost dezvoltată în *Python* 3.6, versiune lansată în anul 2016, acest lucru însemnând că toate îmbunătățirile recente ale bibliotecilor, sunt disponibile în mod implicit numai în *Python* 3.X.

3.1.1 Dezvoltare

Limbajul de programare *Python* a fost conceput la sfârșitul anilor 1980, însă implementarea sa a fost inițiată în decembrie 1989 de Guido van Rossum în Țările de Jos, fiind capabil de tratarea excepțiilor. Van Rossum este autorul principal al limbajului de programare *Python*, iar principalul său rol este de a continua să decidă direcția limbajului de programare. *Python* 2.0 a fost lansat pe 16 octombrie 2000, cu multe caracteristici noi, inclusiv un colector de gunoi care detectează cicluri (în plus față de numărarea referințelor) pentru gestionarea memoriei. Cu toate acestea, cea mai importantă schimbare a fost procesul de dezvoltare în sine, cu trecerea la un proces mai transparent și mai bine susținut de comunitate. *Python* 3.0 este o versiune majoră, incompatibilă cu versiunile anterioare, a fost lansată pe 3 decembrie 2008 după o perioadă lungă de testare. Multe dintre caracteristicile sale majore au fost, de asemenea, returnate la versiunile anterior compatibile cu *Python* 2.6 și 2.7 [11].

Pentru dezvoltarea aplicației *Python* au fost necesare:

- *PyCharm IDE*
- *Putty-0.67*
- *CMake*
- *Active Python DataBase*
- *DB Browser for SQLite*

Câteva din pachetele *Python* instalate:

- *dlib v19.13.0* – pachetul pentru rețele neuronale și învățare automată
- *face-recognition* – pachetul pentru recunoaștere facială
- *Py-Audio* – pachetul pentru semnale audio
- *pypiwin32* – pachetul pentru accesarea API-urilor
- *pyspeech* – pachetul pentru comenzi vocale
- *pytsx* – pachetul pentru convertire unui șir de caractere în semnal audio
- *SpeechRecognition* – pachetul pentru recunoaștere vocală

Pentru a utiliza fiecare funcționalitate a aplicației este necesară o conexiune la internet, deoarece apelarea API-ului Google cere acest lucru. În cazul în care nu există o conexiune la

internet, utilizatorul va fi informat. Modulul responsabil de transformarea comenzi vocale date de utilizator în mesaj text, folosește *API-ul* de la *Google*, acest lucru făcând conexiunea la internet o necesitate.

3.1.2. Python Dlib

3.1.2.1 Introducere

Dlib este o bibliotecă software generală cu multiple platforme, (emblema se află în *figura13*.) scrisă în limbajul de programare C++ și folosită pentru rezolvarea problemelor reale. În primul rând, reprezintă un set de componente software independente. Este un software *open-source* lansat sub licența *Boost Software License*.

Davis King a fost autorul principal al bibliotecii *dlib* încă de la începutul dezvoltării sale în 2002, aceasta a crescut pentru a include o mare varietate de instrumente. Începând cu anul 2016, aceasta bibliotecă, conține componente software pentru rezolvarea problemelor legate de rețea, fire, interfețe grafice, structuri de date, algebră liniară, învățare automată, prelucrare de imagini, extragere de date, parsarea textului, optimizare numerică și multe alte sarcini [12]. În *figura 3.1*. este reprezentată schema de funcționare a pachetului *dlib*.

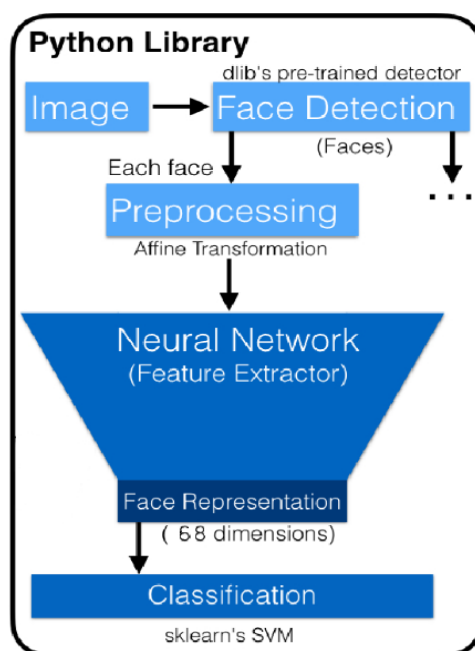

Figura 3.1. Schemă de funcționare a pachetului *dlib*.

Sursă: <https://blog.algorithmia.com/understanding-facial-recognition-openface/>

În ultimii ani, o mare parte a dezvoltării a fost axată pe crearea unui set larg de instrumente statistice de învățare a mașinilor. Cu toate acestea, *dlib* rămâne o bibliotecă cu scop general și salută contribuțiile unor componente software de înaltă calitate, utile în orice domeniu.

Este folosit atât în industrie, cât și în mediul academic într-o gamă largă de domenii, inclusiv robotică, dispozitive încorporate, telefoane mobile și medii mari de calcul de înaltă performanță. Licența *dlib* va permite utilizarea sa în orice aplicație, gratuit.

Spre deosebire de o multitudine de proiecte *open-source*, aceasta oferă o documentație completă și precisă pentru fiecare clasă și funcție. Există, de asemenea, moduri de depanare care verifică condițiile documentate pentru funcții. Când acest lucru este activat, va capta marea majoritate a erorilor cauzate de funcțiile de apelare incorectă sau de utilizare a obiectelor într-un mod incorect.

Corelarea cu filozofia de dezvoltare a bibliotecii *dlib* este o dedicație pentru portabilitate și ușurință în utilizare. Prin urmare, tot codul bibliotecii este conceput astfel încât să fie cât mai portabil posibil și, în mod similar, să nu necesite ca utilizatorul să configureze sau să instaleze ceva. Pentru a realiza acest lucru, codul specific platformei este împachetat în *API-uri*. În prezent, biblioteca este accesibilă următoarelor platforme: OS X, MS Windows, Linux și Solaris [13].

3.1.2.2 Mod de funcționare

Detectarea reperelor faciale este un subgrup al problemei de predicție a formei. Având o imagine de intrare (și în mod normal o regiune de interes care specifică subiectul), un predictor de formă va încerca să localizeze punctele cheie de interes de-a lungul formei. Reperele faciale sunt folosite cu succes pentru alinierea feței, pentru postura capului, pentru schimbarea feței și pentru detectarea intermitentă. În contextul reperelor faciale, scopul este acela de a detecta structuri faciale, folosind metode de predicție a formei. Repere reale sunt folosite pentru a localiza și reprezenta regiunile vizibile ale feței, cum ar fi:

- ochii
- sprâncenele
- nasul
- gura
- conturul feței

Detectarea reperelor faciale este deci un proces în două etape:

Pasul 1: Localizarea feței în imagine.

Pasul 2: Detectarea structurilor faciale cheie.

În urma *pasului 1*, se obține o casetă de limitare a feței (adică, coordonatele (x, y) ale feței din imagine):

Având în vedere regiunea feței, putem aplica apoi *Pasul 2* și anume, detectarea structurilor faciale cheie în regiunea feței. Există o varietate de detectori faciali, însă toate metodele încearcă, în esență, să localizeze și să eticheteze următoarele regiuni faciale: gura, sprânceana dreaptă, sprânceana stângă, ochiul drept, ochiul stâng, nasul și falca.

Detectorul de repere faciale inclus în biblioteca dlib, are rolul de a eticheta imaginile în care se găsesc structuri faciale. Aceste imagini sunt marcate manual, specificând coordonatele (x, y) ale regiunilor care înconjoară fiecare structură facială [14].

Având în vedere aceste date de antrenament, un ansamblu de arbori de regresie este instruit să estimeze pozițiile reperului facial direct din intensitățile pixelilor, precum în imaginea din *figura 3.2*.

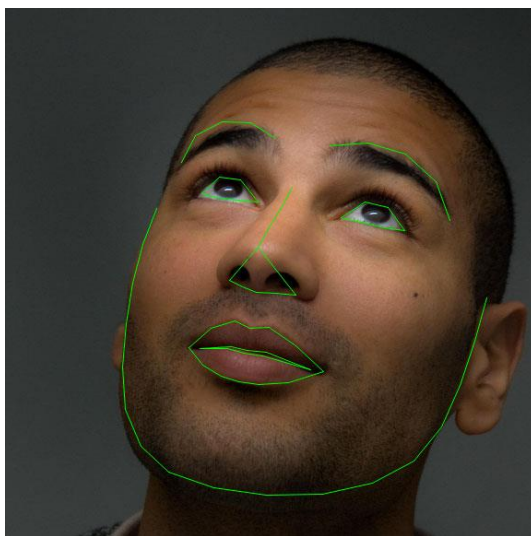

Figura 3.2. Reprezentarea caracteristicilor faciale [14].

Rezultatul final este un detector de repere faciale care poate fi folosit pentru a detecta reperele faciale în timp real, cu predicții de înaltă calitate. Detectorul de repere faciale pre-instruit, din

interiorul bibliotecii *dlib* este utilizat pentru a estima locația a 68 de coordonate (x, y), care sunt mapate pe structura feței. Indicii celor 68 de coordonate pot fi vizualizați în *figura 3.3*.

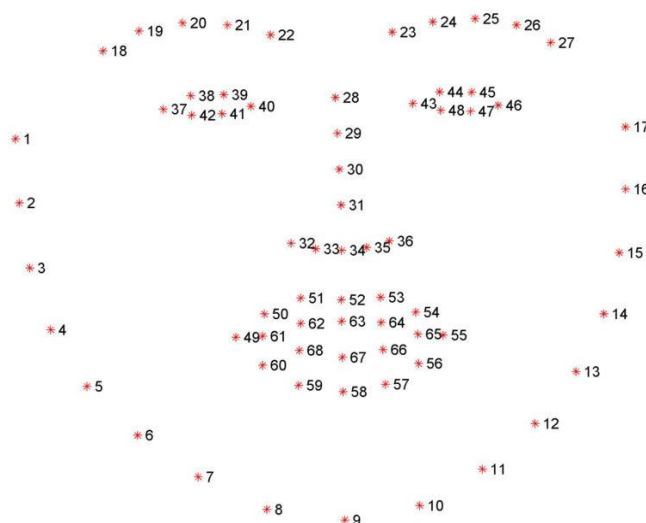

Figura 3.3. Indicii celor 68 de repere faciale [14].

Indiferent de setul de date care se utilizează, același cadru se poate folosi pentru a forma un predictor de formă pe datele de antrenament de intrare, acest lucru este util dacă se dorește pregătirea detectorilor de reper facial sau a predictorilor personalizați pentru forma proprie [14].

3.1.3. *Speech to Text*

Recunoașterea vorbirii este un sub-câmp interdisciplinar al lingvisticii computaționale care dezvoltă metodologii și tehnologii care permit recunoașterea și traducerea limbii vorbite în text de către calculatoare [15].

Google are un *API* de recunoaștere al vorbirii, acest *API* convertește intrarea audio în șir de caractere, intrare care poate să provină de la un microfon [16].

3.2. *SQLite Data Base*

Folosirea unei baze de date este importantă, deoarece gestionează eficient datele și permite administratorilor să efectueze cu ușurință mai multe sarcini, câteva din avantajele folosirii unei baze de date sunt:

- Reduce redundanța datelor
- Îmbunătățirea accesului la date pentru administratori

- Securitatea îmbunătățită a datelor
- Dezvoltarea facilă a programului

SQLite este un sistem de gestionare a bazelor de date relaționale, scris în limbajul de programare C. Spre deosebire de multe alte sisteme de gestionare a bazelor de date, *SQLite* nu este un motor de căutare într-o baza de date de tip client-server, ci mai degrabă face parte din programul final.

Folosește o sintaxa dinamică de tip *SQL*, care nu garantează integritatea domeniului, fiind o alegere populară pentru bazele de date încorporate și pentru stocarea locală în aplicații *software* cum ar fi *browsersle web*.

În ziua de astăzi este probabil cel mai răspândit motor de baze de date, folosit de mai multe *browsere*, sisteme de operare și sisteme încorporate. *SQLite* are legături cu multe limbaje de programare.

Baza de date pe care aplicația o folosește este alcătuită din următoarele câmpuri și se regăsește în *figura 3.4*:

- *ID* – Indexare automată, contabilizează numărul de persoane din baza de date
- *PICTURE* – Tipul de data este *BLOB* (*Binary Large Object*), stochează fotografiile persoanelor din baza de date
- *TYPE* – Tipul de data este *text*, conține informații cu privire la extensia cu care fotografia a fost salvată
- *FILE_NAME* – Tipul de data este *text*, conține numele imaginii salvate în baza de date și totodată numele persoanei din fotografia respectivă.

ID	PICTURE	TYPE	FILE_NAME
Filter	Filter	Filter	Filter
1	<i>BLOB</i>	.jpg	Paul Novac
2	<i>BLOB</i>	.jpg	Cosmin
3	<i>BLOB</i>	.jpg	Timotei Redis
4	<i>BLOB</i>	.jpg	Luca
5	<i>BLOB</i>	.jpg	Radu

Figura 3.4. Structura bazei de date.

Capitolul 4. Prezentarea Aplicației

4.1. Scopul aplicației

Aplicația dezvoltată reprezintă un sistem de autentificare și validare bazat pe recunoaștere facială, procesare de imagini, fiind o aplicație capabilă să interacționeze cu utilizatorul prin intermediul sistemului audio.

Această aplicație are rolul de a asigura accesul utilizatorului (angajatului) în clădirea în care acesta lucrează, prin intermediul unei camere web instalate deasupra turnichetului de la intrarea în clădire. Schița de prezentare se află în *figura 4.1*.

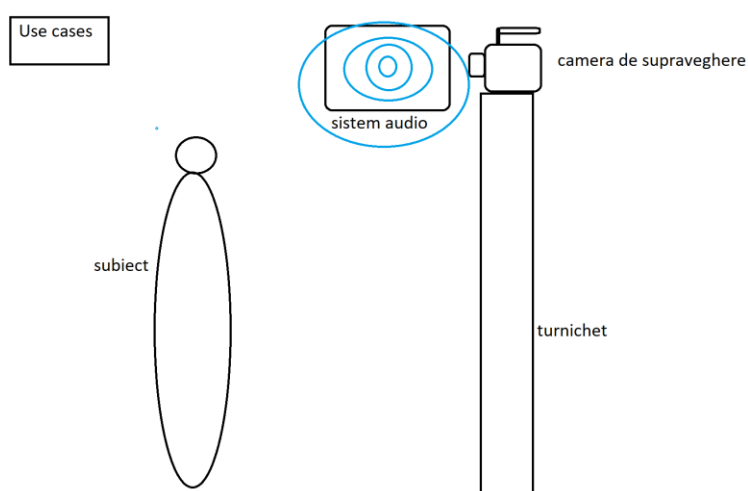

Figura 4.1. Schițarea posibilității de utilizare a aplicației.

Sistemul de față scoate din ecuație nevoia unui card de acces, pe care angajatul ar trebui să îl aibe zilnic în posesie, pentru a putea intra în clădire, astfel în cazul în care acest card este uitat acasă sau este pierdut nu va influența cu nimic prezența la servicii, deoarece sistemul se bazează pe detecția facială a angajatului.

Accesul în clădire este restricționat doar la persoanele care sunt autorizate, persoanele noi angajate vor fi adăugate în baza de date, opțiunea de adăugare în baza de date va fi atribuită unui administrator, deoarece acest lucru presupune reantrenarea rețelei neuronale.

4.2. Prezentarea modulelor

4.2.1. Captură de imagini (*ImageCapture*)

Modulul este responsabil de captura imaginilor, acesta va porni camera la care aplicația este legată și va cere utilizatorului în primul rând să își introducă numele complet, după care trei poze i se vor face din unghiuri diferite, pentru ca ulterior detecția pe care rețeaua neuronală o va face să fie mai precisă.

4.2.2. *DataBase*

Acest modul implementează baza de date de care aplicația se folosește, fiind vorba de o baza de date locală, în aceasta bază de date se vor introduce poze cu angajații cu drept de acces în clădire. Introducerea în baza de date se va face fie în urma utilizării *API-ului* de la *Facebook* fie prin apelarea modulului *ImageCapture*.

4.2.3. *FaceRecognition & Neural Network Training*

După cum îi spune și numele, modulul va fi responsabil cu recunoașterea facială, pentru ca procesul să fie rapid și eficient s-a apelat la o rețea neuronală antrenată în acest scop. Recunoașterea facială se face prin compararea fiecărei persoane detectate în cadrul fluxului video cu cele deja existente în baza de date, în cazul în care persoana nu există în baza de date se va înștiința administratorul despre acest lucru, tot administratorul are obligația să reantreneze rețeaua neuronală după ce o persoană nouă a fost adăugată în baza de date, acest lucru îi va permite accesul în clădire [17].

4.2.5. *Speech2Text*

Prin implementarea acestui modul utilizatorul va putea interacționa cu aplicația prin intermediul sistemului audio. Utilizând un microfon, utilizatorul va putea răspunde sistemului. Răspunsul dat sistemului va fi convertit într-un șir de caractere, folosind *Google API* [18].

4.2.6. *Text2Speech*

Acest modul va converti un șir de caractere într-o comandă audio, comanda pe care sistemul o va reda utilizatorului folosind un difuzor (boxele laptopului). Acest modul este mult mai simplist decât cel de *Speech2Text*, deoarece redarea conținutului audio se face folosind bibliotecă *Python*.

4.3. Implementarea modulelor

Aplicația a fost dezvoltată pe baza modulelor mai sus descrise. Modulele comunică între ele, după cum urmează, atunci când pornim aplicația, adică funcționalitatea de baza, aceasta fiind detecția și recunoașterea facială, o instanță a camerei web este pornită, în spate este rulat algoritmul rețelei neuronale, algoritm responsabil cu detecția facială în primă instanță. Atunci când detecția este confirmată în captura de imagine, captura va fi redimensionată, rămânând doar fața persoanei în cauză, după care i se vor extrage caracteristicile faciale, caracteristici care mai apoi vor fi comparate cu cele deja existente în fișierul antrenat. Fișierul antrenat nu este altceva, decât un fișier în care se găsesc caracteristicile faciale ale tuturor persoanelor din baza de date locală. În cazul în care persoana face parte din baza de date, un chenar roșu va apărea peste fața acestuia, iar în partea de jos a chenarului se află o etichetă cu numele persoanei în cauză.

4.3.1. Implementarea generală:

Sistemul este împărțit în trei module mari ca și în *figura 4.2*:

- Modulul Audio
- Modulul Video
- Baza de Date

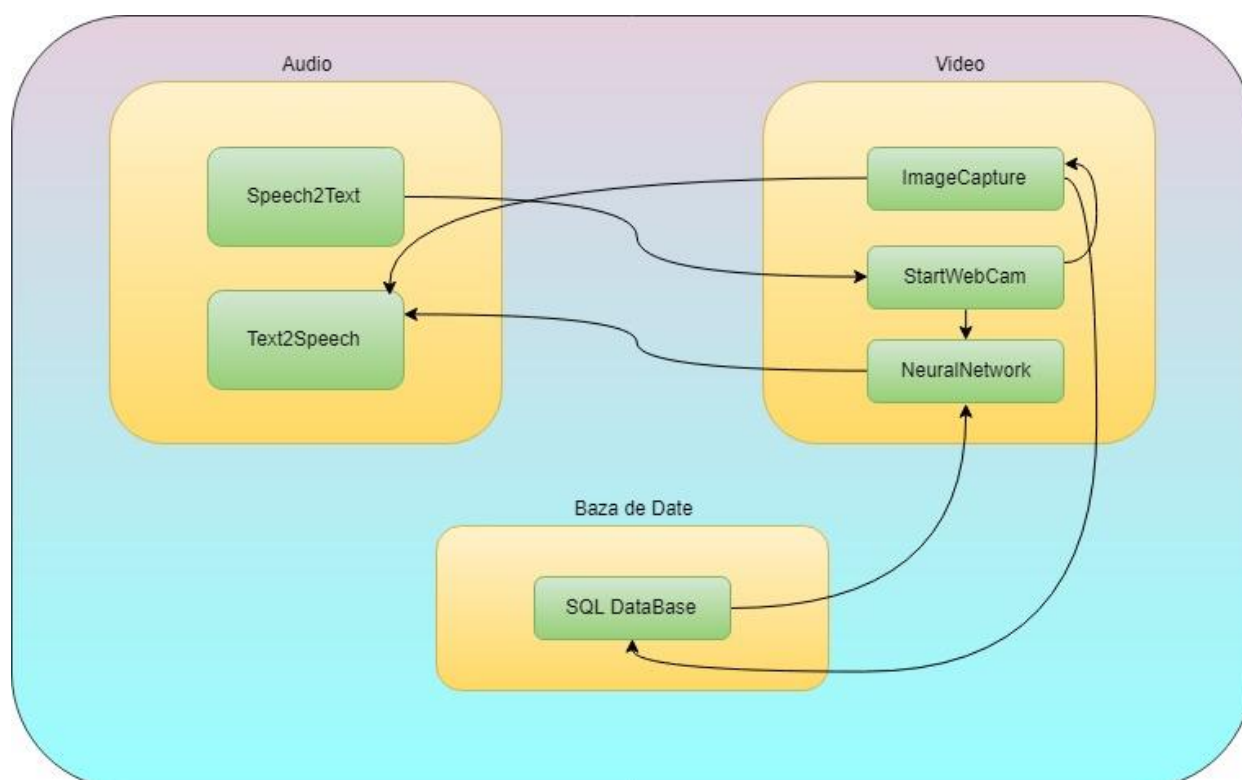

Figura 4.2. Arhitectura sistemului.

Modulul audio, este reprezentat de submodulele: *Speech2Text* și *Text2Speech*, responsabile de convertirea semnalului audio într-un șir de caractere, respectiv convertirea unui șir de caractere într-un semnal audio. Submodulul *Speech2Text* are rolul de a oferi utilizatorului, ocazia de a interacționa cu aplicația folosind comenzi vocale, comenzi pe care *API-ul Google* să le transforme într-un șir de caractere, ca mai apoi acest șir de caractere să constituie o comandă pentru aplicația de față.

Modulul video, este alcătuit din următoarele submodule: *ImageCapture*, *WebCamDeploy* și *NeuralNetwork*. Când comanda vocală data de utilizator a fost procesată, submoduleul *WebCamDeploy* va intra în acțiune, pornind o instanță a camerei web integrate a laptopului, după care submoduleul *ImageCapture*, va face trei capturi de ecran, din trei unghiuri diferite, utilizatorul fiind informat cu ajutorul submoduleului *Text2Speech*, referitor la schimbarea poziției feței. Submoduleul *NeuralNetwork* va reantrena rețeaua ori de câte ori un nou utilizator este adăugat în baza de date, acest submodule mai este responsabil și de confirmarea sau infirmarea apartenenței unui utilizator în baza de date.

Baza de date, este una locală, stocată pe laptop și conține informații cu privire la utilizatori. Acest modul interacționează cu modulul *Video*, prin faptul ca atunci când o noua persoana este introdusă sau ștearsă, baza de date este responsabilă cu această sarcină.

4.3.2. Implementare în detaliu:

În acest subcapitol se va face o descriere amănunțită referitoare la design-ul aplicației și anume ce se întâmplă în spate, atunci când se apasă un buton din design-ul grafic al interfeței aplicației. Interfața grafică poate fi observată în *figura 4.3*.

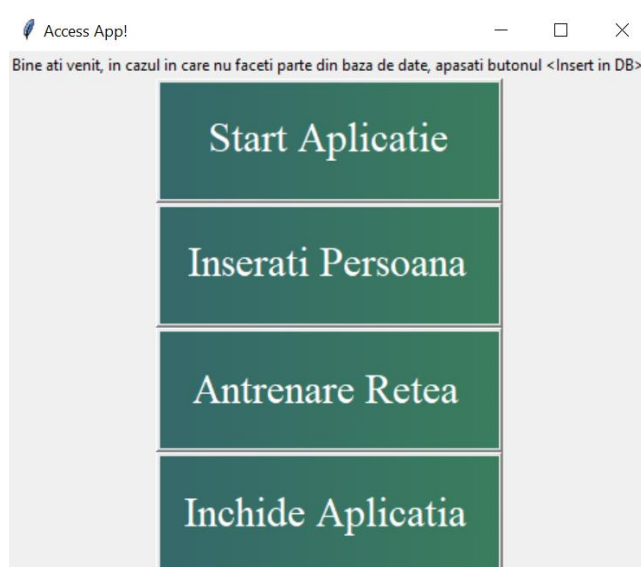

Figura 4.3. Interfața grafică a aplicației.

Aplicația conține patru butoane:

- Start Aplicație
- Inserați Persoana
- Antrenare Rețea
- Închide Aplicația

- Butonul Start Aplicație prezentat în *figura 4.4*.

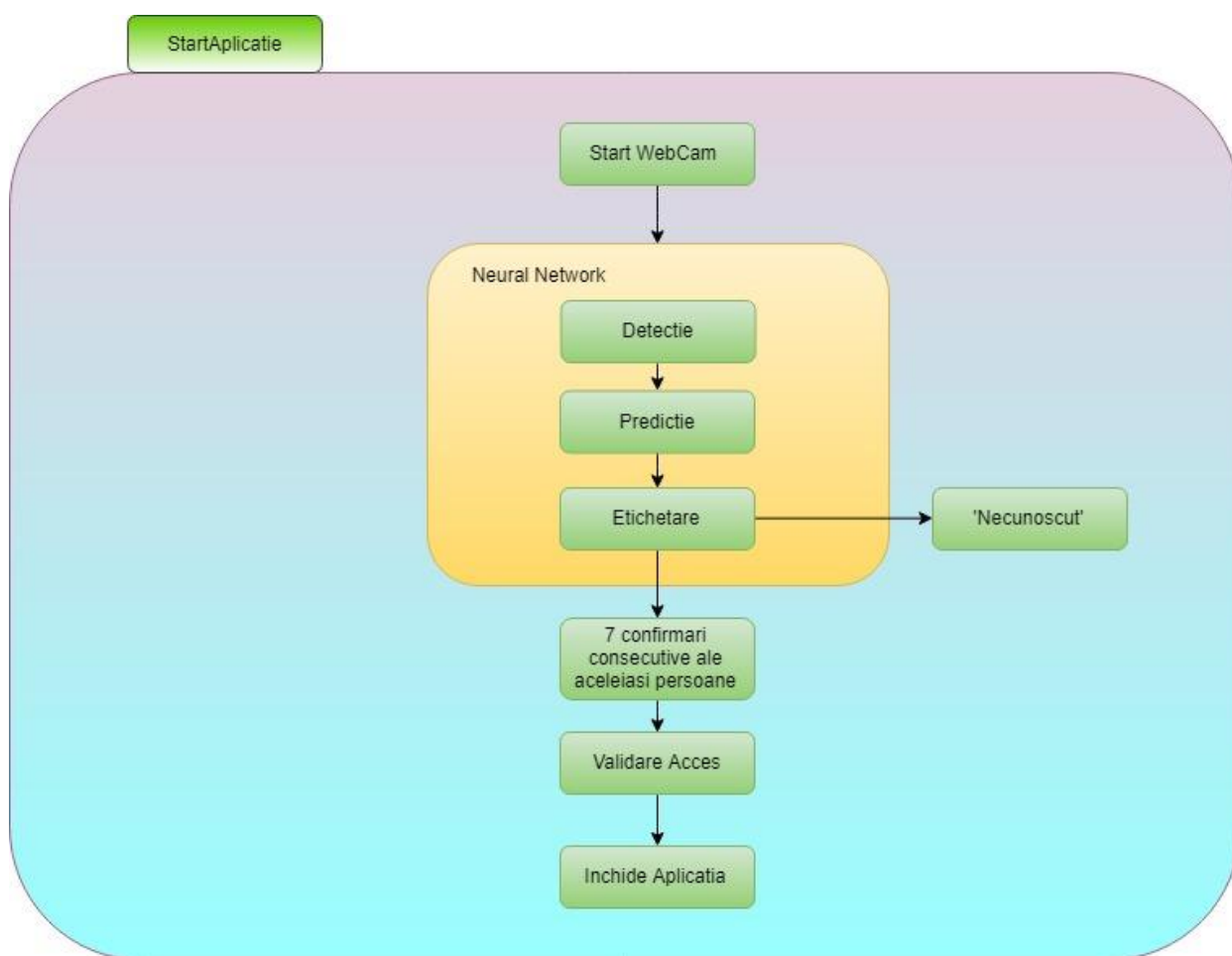

Figura 4.4. Design-ul implementării butonului de pornire a aplicației.

La apăsarea acestui buton, se vor întâmpla următoarele: o nouă instanță a camerei web a laptopului va porni, fiecare cadru din noua instanță va fi trimis către rețeaua neuronală și va fi procesat, cu alte cuvinte în cazul în care apare o față în cadrul curent, se vor extrage

caracteristicile faciale și se vor compara cu cele deja existente în fișierul antrenat (trained_knn_model. Clf). În cazul în care persoana există în baza de date, se va face o predicție conturându-se fața persoanei din cadrul curent precum în în *figura 4.5*. iar în partea de jos a conturului se va găsi o etichetă cu numele persoanei respective.

Figura 4.5. Predicția rețelei neuronale.

În cazul în care vor fi șapte detecții consecutive confirmate ale aceleiași persoane, accesul îi va fi permis, afișându-se imaginea din *figura 4.6*.

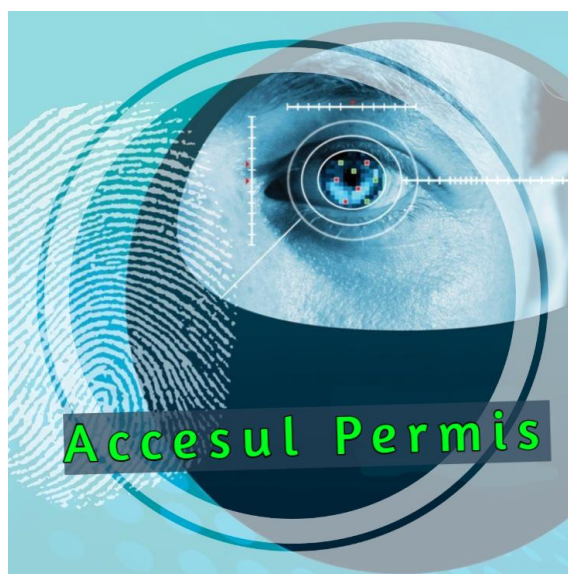

Figura 4.6. Interfața grafică, pentru accesul permis.

Dacă persoana nu se află în baza de date, i se va contura fața și va fi etichetat ca necunoscut, la fel ca în *figura 4.7*.

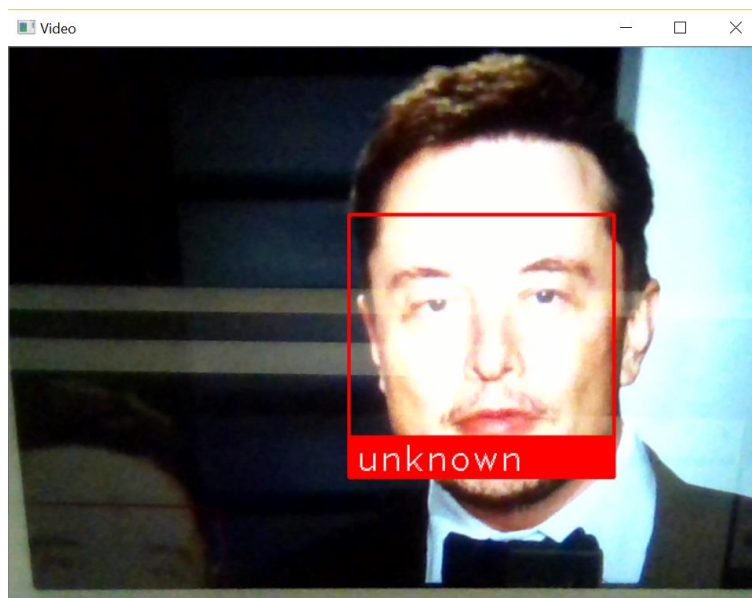

Figura 4.7. Etichetare specifică persoanelor care nu fac parte din baza de date.

După ce accesul persoanei în cauză a fost permis, se va face o reîntoarcere către meniul principal.

- Butonul Insearați Persoana

După apăsarea acestui buton utilizatorul va fi atenționat printr-un mesaj vocal cu ajutorul submodulului *Text2Speech* cu privire la faptul ca va trebui să se poziționeze în fața camerei web a laptopului și să folosească comanda vocală *take a photo*, comandă care va fi procesată de *API-ul Google* și va avea ca efect pornirea unei noi instanțe a camerei web. După pornirea instanței, utilizatorul are sarcina de a privi în cameră web și a aștepta preț de câteva secunde declanșarea automată a acesteia, după ce poză a fost făcută, utilizatorul va trebui să își introducă numele în interfața grafică care îi va apărea pe ecran (este de preferat să se introducă mai întâi prenumele urmat de nume, în următoarea formă: *Prenume_NUME*), după care acesta va trebui să apese pe butonul *Adaugă* din noua interfață, urmând să fie informat cu privire la faptul ca va trebui să își mute privirea puțin înspre stânga, urmând să i se facă o

noua poză, iar mai apoi înspre dreapta pentru aceeași acțiune. Fereastra pentru introducerea numelui se află în *figura 4.8*.

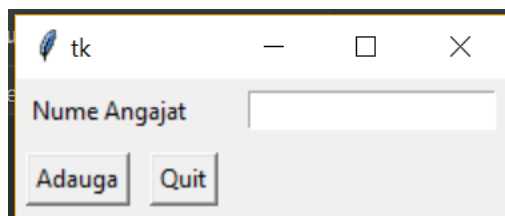

Figura 4.8. Interfața grafică de adăugare nume utilizator.

Aceste poze vor fi adăugate în baza de date, în total se vor găsi minim trei poze pentru fiecare utilizator. Instanța camerei se va închide automat și se va reveni la meniul principal. Schema implementării butonului se află în *figura 4.9*.

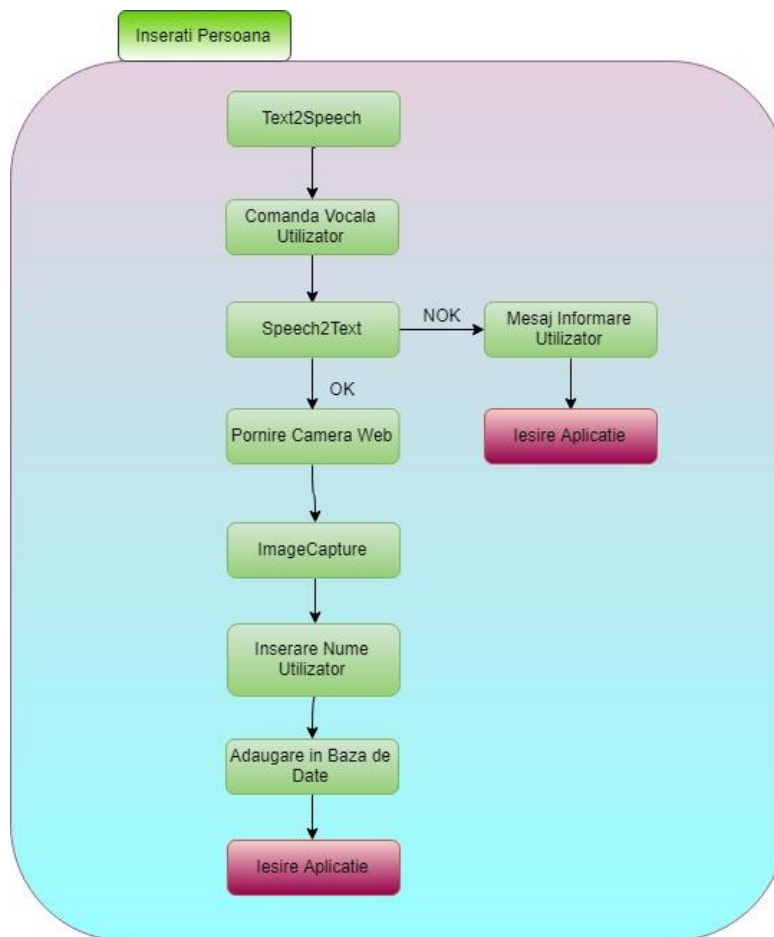

Figura 4.9. Design-ul implementării butonului de inserare a unui nou utilizator.

- Ștergerea unei persoane din baza de date

Pentru a șterge o persoană din baza de date, este necesară o navigare în structura de directoare stocată local (structura se află în figura 4.10), se va căuta folderul cu numele persoanei, care se dorește a fi șters, se va șterge întreg directorul, iar apoi se va reantrena rețeaua neuronală din interfața grafică a aplicației. Schema implementării butonului se află în figura 4.11.

This PC > Data (D:) > GitLocalRepo > ProiectLicenta_git > Image_DataBase > train				
Name	Date modified	Type	Size	
Alex_Pacioaga	19/06/2018 23:12	File folder		
Elon_MUSK	21/06/2018 05:47	File folder		
Paul_NOVAC	19/06/2018 20:27	File folder		
Raul_Volentir	18/06/2018 12:20	File folder		
picture_db.sqlite	21/06/2018 10:15	SQLITE File	3,756 KB	

Figura 4.10. Structura de foldere a bazei de date.

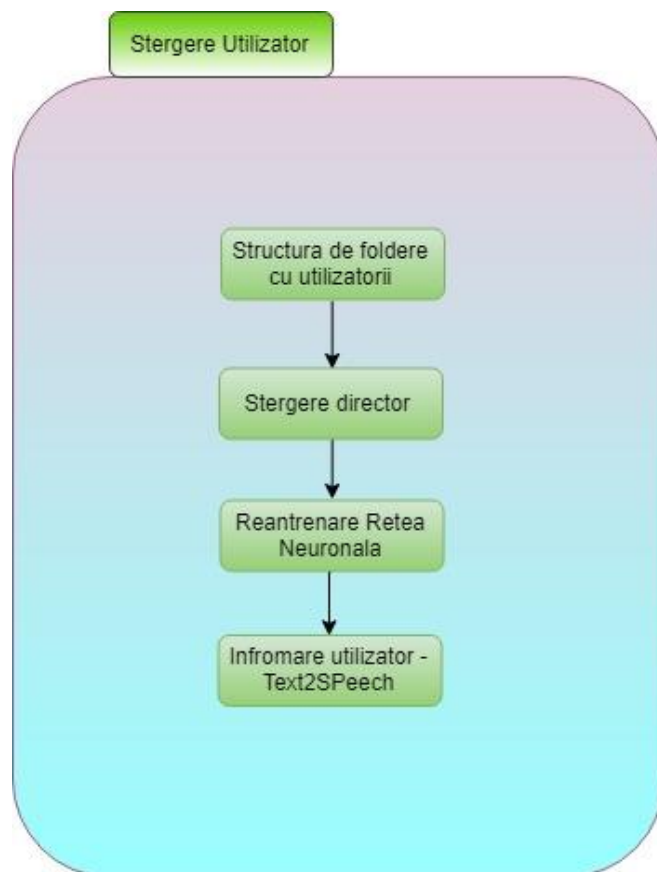

Figura 4.11. Design-ul pentru ștergerea unui utilizator.

- Butonul Antrenare Rețea

Pentru antrenarea rețelei, trebuie introdusă o parolă pentru evitarea adăugării în baza de date a utilizatorilor noi veniți, de către persoane neautorizate, interfața grafică pentru introducerea parolei se află în *figura 4.12*.

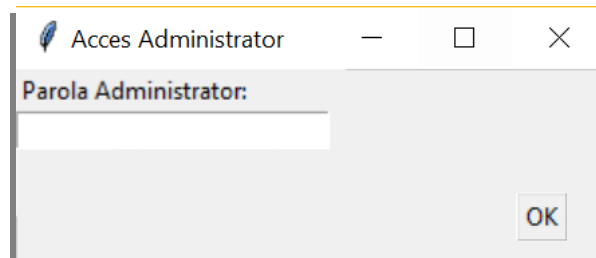

Figura 4.12. Interfața grafică pentru introducerea parolei de administrator.

Folosindu-se pozele persoanelor din baza de date, rețeaua va fi reantrenată, iar datele de antrenare vor fi salvate în următorul fișier: *trained_knn_model.clf*, după care administratorul va fi informat vocal cu privire la faptul ca persoana face parte din baza de date, revenindu-se la meniul principal. Schema implementării butonului se află în *figura 4.13*.

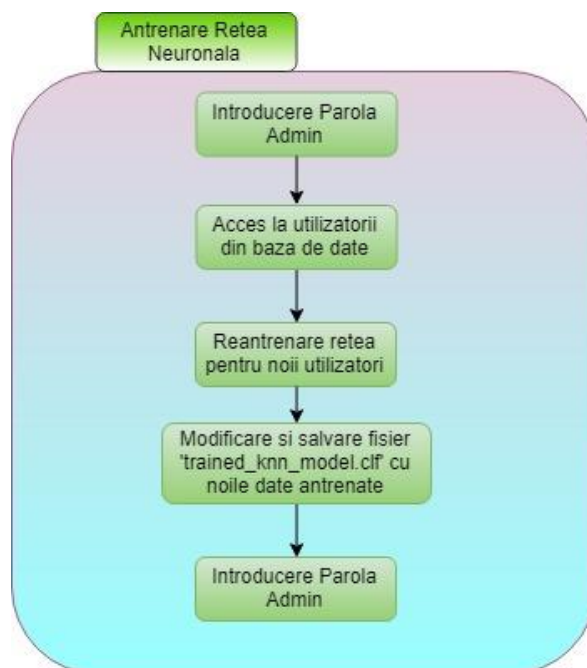

Figura 4.13. Design-ul implementării pentru reantrenarea rețelei neuronale.

4.4. Aplicații existente

Tehnologia de recunoaștere facială a fost asociată în mod tradițional cu sectorul de securitate, dar astăzi există o expansiune activă în alte industrii, inclusiv în marketing și sănătate.

Majoritatea cazurilor de utilizare a recunoașterii faciale se încadrează în trei categorii majore:

Securitate: companiile pregătesc algoritmi de învățare profundă pentru a recunoaște detectarea fraudei, pentru a reduce nevoia de parole tradiționale și pentru a îmbunătăți capacitatea de a face distincția între o față umană și o fotografie.

1. Aplicația *Kairos* – pentru detectarea fraudei

În mod evident, una dintre companiile mai mari din spațiul de recunoaștere facială a inteligenței artificiale, *Kairos* utilizează învățarea automată și viziunea pe computer pentru a-și executa suita de instrumente care includ caracteristici de recunoaștere facială standard și alte opțiuni, cum ar fi detectarea sexului, vârstei și etniei, interfața grafică poate fi observată în figura 4.14.

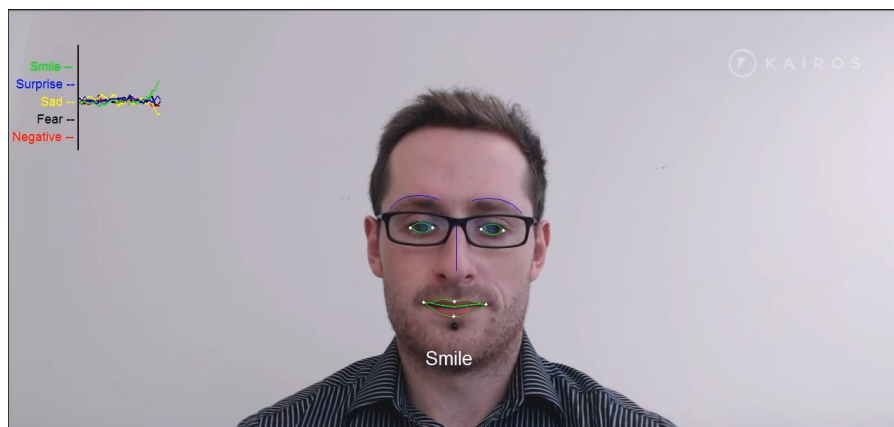

Figura 4.14. Detecția utilizând aplicația *Kairos*.
Sursă: <https://www.youtube.com/watch?v=vAAEpeLKyuQ>

Asistența medicală: învățarea automată este combinată cu viziunea computerului pentru a urmări cu mai multă acuratețe consumul de medicamente pentru pacient și pentru a sprijini procedurile de gestionare a durerii.

2. AiCure - Aderare la medicație

Fondată în 2010, *AiCure* (figura 4.15) este o companie care utilizează tehnologia de recunoaștere a feței și viziunea pe computer pentru a îmbunătăți practicile de aderare la medicație.

Figura 4.15. Logo-ul aplicației AiCure.

Marketing: bogat în considerente etice, marketingul este un domeniu cu o mare creștere în inovația recunoașterii faciale.

3. Walmart – prevenirea furtului

În sectorul comerțului cu amănuntul, principalii comercianți par să exploreze tehnologia de recunoaștere a feței în scopuri de securitate. Cu toate acestea, s-au înregistrat unele eforturi cu privire la preocupările privind confidențialitatea consumatorilor.

În 2015, Walmart a început să testeze recunoașterea facială în unele magazine, într-un efort de identificare a ucigașilor, dar ulterior a încetat utilizarea acesteia. Interfața aplicației folosite de cei de la Walmart poate fi observată în figura 4.16.

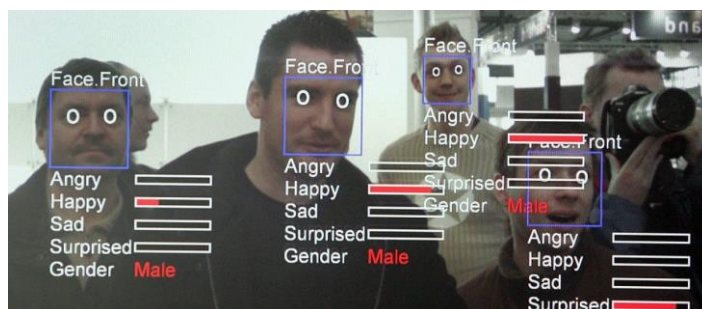

Figura 5.16. Interfața aplicației Walmart.

4.5. Probleme întâmpinate

Problemele întâmpinate de-a lungul dezvoltării au fost atât pe partea audio cât și pe partea video. Pentru a putea procesa fiecare cadru din fluxul video, în timp real și fără întârzieri, a fost necesară o redimensionare a cadrului original la o treime.

Pentru a putea rula în același timp submodulul responsabil de ascultarea comenzii vocale a utilizatorului și fluxul video în timp real, a trebuit creat pentru fiecare submodul un proces, astfel sistemul rezultat este unul cu procesare multiplă.

În cazul în care sistemul rulează într-un mediu zgomotos, este recomandat să fie folosit un microfon, pentru comenzile vocale ale utilizatorilor, deoarece sistemul este făcut să aștepte utilizatorul până când acesta termină comanda vocală, în cazul în care mediul este unul zgomotos, sistemul nu se va opri din ascultare.

O altă problemă întâmpinată a fost generarea jetoanelor de acces folosind API-ul de la Facebook, această problemă nu a fost rezolvată în versiunea curentă și este menționată în *Capitolul 6. Direcții de continuare a dezvoltării*.

Capitolul 5. Utilizarea sistemului

5.1. Ghid de instalare

Pentru utilizarea aplicației vom avea nevoie de următoarele:

Mediul de dezvoltare din care va rula aplicația (ca și recomandare *PyCharm*). Instalarea comenzii *pip*, pentru descărcarea și gestionarea pachetelor *Python*. Pachetele necesare pentru rularea acestei aplicații sunt precizate în submodulul 3.1.1. *Dezvoltare*, pentru instalarea pachetului *dlib*, este necesară instalarea instrumentului *CMake* și setarea variabilelor de sistem. Pentru vizualizarea datelor din baza de date se va instala *DB Browser for SQLite*.

5.2. Limitările sistemului

Sistemul este limitat să acorde acces unei singure persoane, însă el este capabil să recunoască toate persoanele din cadru. Acest lucru se întâmplă, deoarece este necesară o confirmare a prezenței aceleiași persoane pentru șapte cadre la rând, acest lucru ajută la îmbunătățirea performanței algoritmului.

Atunci când avem de-a face cu o persoană care poartă ochelari, iar locul în care este amplasat sistemul este slab iluminat, este posibil ca aplicația să nu poată detecta persoana în cauză, acest lucru se poate datora reflexiei ochelarilor.

În cazul în care sistemul este amplasat într-un mediu cu lumină foarte scăzută, detecția va avea mult de suferit, de cele mai multe ori procesarea cadrului nu poate avea loc, astfel permiterea accesului este compromisă.

Dacă utilizatorul folosește altă comandă în afară de cea pe care sistemul o acceptă, aplicația nu va face nimic.

O altă limitare a sistemului este necesitatea conexiunii la internet pentru decodificarea comenzii vocale a utilizatorului.

Capitolul 6. Direcții de continuare a dezvoltării

Pentru a eficientiza procesul de verificare și al îmbunătăți, după ce utilizatorului i se fac cele trei poze, mai întâi se va verifica faptul ca există o față în fiecare poză, după care se va confirma faptul ca aceeași persoană se află în cele trei poze, în caz contrar, procesul trebuie reluat.

Implementarea unei baze de date, care să țină evidența orei de venire, respectiv plecare pentru fiecare angajat, extinde aplicația, ajutând departamentele de resurse umane. Posibilitatea implementării unui raport la nivel de organizație, ajută managementul la o mai bună urmărire a situației fiecărui angajat și totodată este în avantajul angajatului care nu mai are nevoie de card de acces, pontarea manuală astfel devine istorie.

Înștiințarea departamentului de IT printr-un mail, atunci când sistemul detectează o persoană fără drept de acces, este o funcționalitate extrem de folositoare.

Pentru o mai bună predicție a rețelei neuronale, este necesară o baza de date cât mai mare, cu alte cuvinte este necesar ca pentru fiecare utilizator să avem cât mai multe poze, din unghiuri diferite. Acest lucru se poate realiza foarte ușor, folosind pozele de profil de pe *Facebook* ale acestuia. Pentru acest lucru vom avea nevoie ca utilizatorul să se autentifice cu contul de Facebook, urmând a fi generat un jeton de acces, pentru a descărca pozele sale de profil. [19]

În programarea pe calculator, o interfața de programare a aplicațiilor (*API*) este un set de definiții, protocoale și instrumente de subrutină pentru construirea de software de aplicații. În termeni generali, este un set de metode clar definite de comunicare între diferitele componente software.

Un *API* bun face mai ușoară dezvoltarea unei aplicații *desktop*, prin furnizarea tuturor blocurilor de construcție, care sunt mai apoi asamblate de către programator.

Specificatiile *API* pot lua mai multe forme, dar adesea sunt incluse specificații pentru rutine, structuri de date, clase de obiecte, variabile sau apeluri la distanță. Documentația pentru *API* este furnizată de obicei pentru a facilita utilizarea și implementarea.

La fel ca o interfața grafică, facilitează utilizarea programelor de către dezvoltatori. Prin abstractizarea implementării care stă la baza și prin expunerea obiectelor sau acțiunilor de care dezvoltatorul are nevoie, un *API* simplifică programarea [19].

Un jeton de acces conține un identificador de securitate (*SID*) pentru utilizator, toate *SID-urile* pentru grupurile cărora le aparține și privilegiile utilizatorului. Un token de acces reprezintă un obiect încapsulând identitatea de securitate a unui proces sau a unui fir. Un jeton este folosit pentru a lua deciziile de securitate și pentru a stoca informații despre o entitate a sistemului. În timp ce un token este utilizat în general pentru a reprezenta numai informații de securitate, el este capabil să dețină date suplimentare de formă liberă care pot fi atașate încă din timpul creării token-ului.

Ori de câte ori un fir sau un proces interacționează cu un obiect securizat sau încearcă să efectueze o sarcină de sistem care necesită privilegii, sistemul de operare verifică eficacitatea accesului efectiv pentru a determina nivelul sau de autorizare.

Atunci când cineva dorește să se conecteze cu o aplicație folosind *Facebook Login*, iar solicitarea îi este aprobată pentru permisiunile bifate, aplicația obține un indicativ de acces temporar.

Un jeton de acces este un șir de caractere opac care identifică un utilizator, o aplicație sau o pagină și poate fi folosit de aplicație pentru a efectua apeluri *API* grafice. Jetoanele de acces sunt obținute printr-un număr de metode. Indicativul conține informații despre momentul expirării token-ului și a aplicației care a generat jetonul. Din cauza controalelor de confidențialitate, majoritatea apelurilor *API* pe *Facebook* trebuie să includă un jeton de acces.

Există diferite tipuri de jetoane de acces pentru a sprijini diferite cazuri de utilizare:

- Jeton pentru accesul către user, utilizat ori de câte ori aplicația solicită ca *API-ul* să citească, modifice sau să scrie date ale unei anumite persoane pe *Facebook* în numele lor.
- Jeton pentru accesul aplicațiilor, necesar pentru a modifica și citi setările aplicației.
- Jeton pentru accesul unei pagini, aceste tipuri de jetoane sunt similare cu cele de acces din partea utilizatorului, cu excepția faptului că oferă permisiunea *API-urilor* care citesc, scriu sau modifică datele aparținând unei pagini *Facebook* [19].

Pentru a genera un jeton cu acces pentru pagină, un administrator al paginii trebuie să acorde o permisiune extinsă numită *manage_pages*. Odată ce aceasta permisiune a fost acordată, jetonul de acces la pagină poate fi preluat.

Deși fiecare platformă generează jetoane de acces prin *API-uri* diferite, toate platformele respectă strategia de baza pentru a obține un jeton de utilizator:

Atunci când un nou utilizator (angajat) este adăugat în baza de date, acesta trebuie să se autentifice cu contul de *Facebook*, pentru ca generarea de token să aibă loc, generare care îi va permite sistemului să acceseze pozele sale de profil. Aceste poze vor fi adăugate în baza locală de date, însă pentru a avea acces în clădire, sistemul trebuie să valideze persoana în cauză cu una existentă în baza de date, acest lucru va fi posibil numai după ce administratorul sistemului, va reantrena rețeaua neuronală.

Toate jetoanele de acces trebuie să fie reînnoite la fiecare 90 de zile, cu acordul persoanei care utilizează aplicația. Acest lucru nu blochează sistemul, deoarece odată ce jetonul a fost primit, pozele de profil sunt salvate local în baza de date, astfel utilizatorul trebuie să facă o singură autentificare pentru a face parte din sistem.

Capitolul 7. Concluzii

În aceasta lucrare se prezintă o aplicație *Desktop* pentru autentificare, folosind recunoaștere facială, dezvoltată în limbajul de programare *Python*, care utilizează *Google API* pentru procesarea comenzii vocale a utilizatorului.

Aplicația este foarte ușor de utilizat datorită unui design grafic intuitiv și datorită posibilității de a interacționa cu aceasta aplicație, folosind comenzi vocale. Autentificarea este rapidă și eficientă, înregistrarea în baza de date și autentificarea se realizează în trei pași simpli, introducerea în baza de date a utilizatorului, antrenarea rețelei neuronale și în final autentificarea. Aplicația aduce în prim plan tehnologii noi, care sunt din ce în ce mai folosite și vor avea un impact uriaș asupra omenirii.

Direcțiile de dezvoltare se petrec în sfera eficientizării și securității, dar și în zona de management prin implementarea și generarea unor rapoarte.

Capitolul 8. Bibliografie

- [1] E. Micheli-Tzanakou, K. N. Plataniotis, and N. V. Boulgouris, Biometrics theory, methods, and applications. Piscataway, N.J.; Hoboken, N.J.: IEEE Press ; Wiley, 2010.
- [2] Department of Computer Science & Engineering, Velammal Engineering College, Tamil Nadu, India, P. P., B. Ganesh A, and TIFAC-CORE, Velammal Engineering College, Tamil Nadu, India, 'DETECTION OF HUMAN FACIAL BEHAVIORAL EXPRESSION USING IMAGE PROCESSING', ICTACT J. Image Video Process., vol. 01, no. 03, pp. 162–165, Feb. 2011.
- [3] F. Y. Shih, Image processing and pattern recognition fundamentals and techniques. Piscataway, NJ; Hoboken, N.J.: IEEE Press ; Wiley, 2010.
- [4] T. Rashid and E. B. July, 'A Gentle Introduction to Neural Networks', p. 85.
- [5] I. N. da Silva, D. Hernane Spatti, R. Andrade Flauzino, L. H. B. Liboni, and S. F. dos Reis Alves, 'Artificial Neural Network Architectures and Training Processes', in *Artificial Neural Networks*, Cham: Springer International Publishing, 2017, pp. 21–28.
- [6] Z. Uiibo, 'Comparison of Face Recognition Neural Networks', p. 23.
- [7] F. Chollet, *Deep learning with Python*. Shelter Island, New York: Manning Publications Co, 2018.
- [8] Modern Face Recognition with Deep Learning, Sursă:
<https://medium.com/@ageitgey/machine-learning-is-fun-part-4-modern-face-recognition-with-deep-learning-c3cffe121d78>
- [9] J. V. Guttag, *Introduction to Computation and Programming Using Python: With Application to Understanding Data*. MIT Press, 2016.
- [10] R. L. Halterman, 'LEARNING TO PROGRAM WITH PYTHON', p. 283, 2011.
- [11] C. R. Severance, 'Python for Everybody', p. 243.
- [12] D. L. Poole and A. K. Mackworth, 'Python code for Artificial Intelligence: Foundations of Computational Agents', p. 221.
- [13] M. Ambrožič *et al.*, *The Digital Library of Slovenia development strategy - dLib.si 2007-2010*. Ljubljana: National and University Library, 2007.
- [14] <https://www.pyimagesearch.com/2017/04/03/facial-landmarks-dlib-opencv-python/>
- [15] X. Huang and L. Deng, 'An Overview of Modern Speech Recognition', p. 29.

- [16] D. Rocchesso, *Introduction to sound processing*. Firenze: Mondo estremo, 2003.
- [17] https://github.com/ageitgey/face_recognition
- [18] <https://cloud.google.com/speech-to-text/docs/>
- [19] M. Dodoo, 'Facebook SDK for Python Documentation', p. 18.

**DECLARAȚIE DE AUTENTICITATE A
LUCRĂRII DE FINALIZARE A STUDIILOR ***

Subsemnatul _____
_____,
legitimat cu _____ seria _____ nr. _____,
CNP _____
autorul lucrării _____

elaborată în vederea susținerii examenului de finalizare a studiilor de _____
_____ organizat de către Facultatea
_____ din cadrul
Universității “Politehnica” din Timișoara, sesiunea _____ a anului
universitar _____, luând în considerare conținutul art. 39 din RODPI
– UPT, declar pe proprie răspundere, că această lucrare este rezultatul propriei
activități intelectuale, nu conține porțiuni plagiate, iar sursele bibliografice au fost
folosite cu respectarea legislației române și a convențiilor internaționale privind
drepturile de autor.

Timișoara,

Data

Semnătura

* Declarația se completează „de mână” și se inserează în lucrarea de finalizare a studiilor, la sfârșitul acesteia, ca parte integrantă.